

๑๖๗

เมื่อ
อินทนิล
พราว
แสง
ส่องป่าน่ายไปเป็น
ชายเฝ้าอง 2

害群之馬

蓝艾草 หลานอายเด้า เพ็ญ
Huang Liyuan แฉา
waraable วาด

เมื่ออันธพาลน้อยต้องบินไปเป็นชายาอ่อง 2

害群之马

อวม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks **บ้านอวม**

Published originally under the title of 《害群之马》(Hai Qun Zhi Ma)
Author © 蓝艾草 (Lan Ai Cao)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9041-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนต์รี • บรรณาธิการ วริศรา แซ่ลิ้ม
บรรณาธิการต้นฉบับ กมลชนก เอกโสภาสกุล • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน
ศิลปกรรมปก ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล • ออกแบบรูปเล่ม กุณห์ธีรา บงแก้ว • คอมพิวเตอร์ รัชฎาภา ศรพรหมฉาย
ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร วรณรจี, ณปภัช

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์ค่ะคุณผู้อ่านที่น่ารักทุกท่าน สำนักพิมพ์อรุณไม่ปล่อยให้
ทุกท่านต้องรอนาน พร้อมนำบทสรุปความป่วนใน *เมื่ออันธพาลน้อย
ต้องปั่นป่ายไปเป็นชายอ่อง เล่ม 2* (เล่มจบ) มาเสิร์ฟให้ทุกท่านได้อ่าน
กันอย่างต่อเนื่องแล้วค่ะ

ในเล่มสุดท้ายนี้ ไปลือชื่อต้องเผชิญศึกหนักจนได้รับบาดเจ็บ
ทว่านางกลับค้นพบเบาะแสสำคัญของเรื่องราวในอดีตที่ค้างคาใจมานาน
ทว่าเรื่องที่ทำให้นางปวดหัวกว่าการรบ ก็คือความลับที่นางเป็นสตรี
ถูกเปิดเผย!

สตรีที่ไว้คุณสมบัติกุลสตรีอย่างไปลือชื่อจะรับมือกับความ
กระตือรือร้นของเหล่าหนุ่มๆ ได้อย่างไร และเรื่องราวจะสนุกสนาน
เข้มข้นเพียงใด เชิญติดตามได้ในเล่มนี้ค่ะ

สุดท้ายนี้ ทางสำนักพิมพ์อรุณขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้การ
สนับสนุนมาโดยตลอด และสัญญาว่าจะคัดสรรนิยายสนุกเข้มข้น
มาฝากกันอีกแน่นอนค่ะ แล้วพบกันใหม่เร็วๆ นี้แหละค่ะ

อรุณ

45

เรือบรรทุกสินค้า ขนาดกลางบรรทุกสินค้าเต็มเรือค่อย ๆ แล่นไปในแม่น้ำ บนโคมไฟสี่เหลี่ยมสลัตรงหัวเรือเขียนคำว่าเถาตัวโต ๆ เอาไว้

นายเรือเช่าเถาทำกิจการขนส่งสินค้าตามแนวชายฝั่งเหลียงหวย ช่วงนี้โจรสลัดออกอาละวาดอยู่บ่อยครั้งจนทำให้เรือที่สัญจรร่วมทางตายไปไม่น้อย นายเรือเล็กไม่กล้าเดินเรือในคลองจึงหันไปทำกิจการบนบกชั่วคราว ส่วนพวกวานิชใหญ่เช่นตระกูลเถายังคงพยายามว่าจ้างพวกคนคุ้มกันที่เข้าช่องทางน้ำมาคุ้มกันนำส่งสินค้าเพื่อให้ปลอดภัยดูประทั่งครอบครัว

ห้องฟ้าค่อย ๆ มีตลง วานิชใหญ่เถาคำนวณดูแล้ว อีกสองวันก็จะได้นำเรือเทียบฝั่งและส่งมอบสินค้าให้กับผู้ซื้อแล้ว ด้วยรู้สึกวิตกกังวลใจอยู่ตลอดเวลา เขาจึงเชิญหัวหน้าผู้คุ้มกันลำเลียงสินค้ามาพบ

เถาชั่วอายุเกือบสี่สิบแล้ว อยู่ในช่วงวัยที่กำลังฮึกเหิมรุ่งโรจน์พอดี ผู้คุ้มกันที่ว่าจ้างในครั้งนี้เป็นคนที่สหายสนิทแนะนำมา หัวหน้าผู้คุ้มกันแะซู่เป็นคนหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาเกลี้ยงเกลา ใบหน้าที่มีแต่

รอยยิ้มดูแล้วไม่ค่อยน่าเชื่อถือ ทว่าชายฉกรรจ์ลึบกว่าคนที่เขาพามา ด้วยใบหน้าล้นมีแต่ไอสังหาร กอปรกับสหายสนิทรับรองความสามารถของอีกฝ่ายครั้งแล้วครั้งเล่า ครั้งนี้เถาะซู่ถึงได้ให้อีกฝ่ายติดตามเรือมาจากเกาโหยว

ไม่นานนักก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้นจากด้านนอก เถาะแก่เถาะไปเปิดประตูด้วยตนเอง เห็นหัวหน้าผู้คุ้มกันซุ่ยเนกเอนกพิงประตู ความรู้สึกไม่น่าเชื่อถือตื้นขึ้นขึ้นมาอีกรอบ ทว่าใบหน้ายังคงสุภาพยิ่ง

“เชิญหัวหน้าซู่”

หัวหน้าซุ่ยเนกเอนกพิงประตู ท่าทางดูไม่ค่อยเต็มใจนัก ทั้งยังหาวหวิด “ตึกตื้นเที่ยงคืนนายเรือไม่พักผ่อน ไม่ทราบว่าจะเรียกหาผู้คุ้มกันเรื่องอันใดหรือ”

คืนนี้เถาะซู่รู้สึกไม่สบายใจเป็นอย่างยิ่ง ที่เรียกหัวหน้าซุ่ยเนกเอนกพิงเพื่อเสริมกำลังใจให้ตนเอง แต่พอเห็นท่าทางเกียจคร้านของอีกฝ่ายแล้ว ก็อดกลางแคลงใจไม่ได้ว่าตนฝากฝังผิดคนหรือไม่ ทว่าตอนนี้เดินทางไปได้ครึ่งทางแล้ว จะมานึกเสียใจหาคนคุ้มกันใหม่ก็สายไปแล้ว ดังนั้นจึงทำได้แค่พยายามยื้อให้ถึงที่สุดแม้ความหวังจะริบหรี่

“หัวหน้าซู่ คืนนี้ข้ารู้สึกใจผวาตลอดเวลา มักรู้สึกว่าจะเกิดเรื่องบางอย่างขึ้น จึงอยากรบกวนท่านให้อยู่ที่นี้เป็นสหายข้า”

หัวหน้าซุ่ยเนกเอนกพิงทำเสียงค่อย “หรือว่างานคุ้มกันเรือขนส่งสินค้าต้องทำงานเสริมแก้ปัญหาทางจิตใจให้นายเรือด้วย”

เถาะซู่ “หัวหน้าซู่พูดอะไรกัน”

หัวหน้าซู่ “...คำคินนี้ยังอีกยาว ไม่ทราบว่านายเรือมีกิจกรรมฆ่าเวลาหรือยัง”

เถาะซู่เป็นคนขยันขันแข็ง ทรัพย์สินที่สั่งสมมาก็ล้วนได้มาจาก

การอาศัยร่วมเงาของบิดามารดาอุปกับความมูมนะบากบั่นของตนเอง เขาอายุได้สิบกว่าปีก็เริ่มติดตามเรือขนส่งสินค้าทำกิจการเล็ก ๆ แล้วอายุไม่ถึงยี่สิบก็แบกรับค่าใช้จ่ายของทั้งบ้าน ช่วงหลายปีที่ทำกิจการเดินเรือล้นแต่พึ่งคำว่ารอบคอบ งานอดิเรกจำพวกตีมสุราเล่นพนัน เรียกคณิกามาขับร้องบรรเลงต่างก็ไม่เคยบ่มเพาะฝึกฝน เมื่อโดนหัวหน้าชุมทามจึงงุนงง

เขาลูบลูกคิดแล้วดีดอย่างซ้ำของสองที่ “ตรวจบัญชีหรือ”

หัวหน้าชู “...”

ทั้งสองนั่งแห้งเหี่ยวอยู่ในห้อง หัวหน้าชูรู้สึกเบื่อมาก ไม่ซำก็นั่งเคลิ้มพึงผั่งงีบหลับไป

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะทำที่เยือกเย็นของเขาที่ทำให้รู้สึกใจสงบ หรือเป็นเพราะมีคนอยู่เป็นเพื่อน ความกังวลใจถึงได้บ่นทอนลงไปครึ่งหนึ่งใจเฝ้าชั่วค่อย ๆ หนึ่งลง เปิดเล่มบัญชีอ่านไปเรื่อย ๆ

ขณะที่เฝ้าชั่วกำลังเพลิดเพลิน ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวแว่วเบาดังมาจากข้างนอก เขายังไม่ทันได้ตอบสนอง หัวหน้าชูที่พึงผั่งเรื่องงีบหลับนั่งยึดตัวตรงทันที สายตาคมกริบขยับตัวเบา ๆ พร้อมกล่าวว่า “มาแล้ว”

หัวหน้าชูเป่าเทียนในห้องดับ “นายเรือเถา คอยดูลูกน้องท่านให้อย่าเฟิ่นพ่านก็พอ”

เขาผลักเปิดหน้าต่าง กระโดดออกไปอย่างเงียบ ๆ แล้วหันมาปิดหน้าต่าง แต่ก่อนปิดยังยิ้มให้เขาประหนึ่งชาวประมงที่แหบอดใจไม่ไหวรีบจะไปรวบเก็บแห

ในใจเฝ้าชั่วรู้สึกเคว้งคว้างจึงแอบแ่งมหน้าต่างเป็นช่องเล็ก ๆ อาศัยแสงจันทร์บนผืนน้ำมองออกไปก็เห็นเงาหลายร่างแวบขึ้นเรือมา

รวมตัวล้อมหัวหน้าชูแล้วกระชิบกระชาบพุดคุ้ยเล็กน้อย หลังจากนั้น ก็แยกย้ายกัน ต่อมาศิระระเปียกโชกศิระระหนึ่งโผล่ขึ้นข้างกราบเรือ หัวเพ็งจะโผล่ก็โดนหัวหน้าชูกระชากคอลากขึ้นมา ตรงมือเกิดประกาย แสงวาว โจรสลัดคนนั้นยังไม่ทันได้เปล่งเสียงก็ทรุดล้มลงไปกับพื้น

ฝ่ามือเขาหลังเหวี่ยง สายตาที่มองหัวหน้าชูเปลี่ยนไปทันที... เห็นเป็นเด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาเป็นเลิศ ตั้งแต่ขึ้นเรือมาก็ดูท่าทาง เรื่อยเฉื่อยไม่กระปรี้กระเปร่า หว่ายามลงมือกลับปราดเปรียวจริง ๆ

อาจเพราะพวกพ้องที่นำมาก่อนไม่ได้ส่งข่าวกลับไป โจรสลัด คนต่อ ๆ มาจึงป็นขึ้นเรือทั้งสองด้านตามมาติด ๆ เถาชั่วให้คนงาน บนเรือทั้งหมดมารวมตัวอยู่ในห้องเขา ทุกคนต่างก็กลั่นหายใจโดยมี หน้าต่างกันอยู่ ได้ยินเสียงต่อสู้ข้างนอกก็รู้สึกใจสั่นขวัญผวา และมีคนงานหนุ่มกระชิบพุด “ปีก่อนมีโจรสลัดพอประปราย แต่ปีนี้ โจรสลัดเหมือนจะเยาะเป็นพิเศษ”

เถาชั่วกลับคล้ายเคยได้ยินสหายแล้วว่า ช่วงนี้แวดวงขุนนาง เหลียงหวยเกรงว่าจะมีแรงกระเพื่อม ดังนั้นถึงได้มีแต่เรื่องแปลก ๆ เกิดขึ้นไม่ขาดสาย ราคาเกลือสูงลิ่ว หลายคนถือโอกาสฉกฉวย ผลประโยชน์ โจรสลัดรวมตัวออกอาละวาดตามที่ต่าง ๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า การรักษาความปลอดภัยในห้องที่หละหลวม

ชาวบ้านในพื้นที่สองริมฝั่งเหลียงหวยล้วนแต่เป็นคนแกร่ง คนหนุ่มหลายคนที่ไร้ทรัพย์สินไร้กิจการไม่ยอมขายตัวเป็นทาส เพื่อให้ ดำรงชีพอยู่ได้แล้ว หากไม่ไปเข้าร่วมพรรคเหียนก็เข้าร่วมพรรคเฉา

นอกจากนี้ยังมีอาชีพรวยทางลัดตามริมน้ำรูปแบบต่าง ๆ โจรสลัดนับว่าเป็นอาชีพหนึ่งที่ได้กำไรค่อนข้างเฟื่องฟู จึงมีคนไม่น้อย ที่ยินดีไปเข้าร่วม คนสามสิบห้าสิบคนรวมกลุ่มกันพร้อมเครื่องมือ

โจรกรรมจำพวกฉวมวก ขวาน มีดเล่มใหญ่ ใช้เรือขนาดกลางหรือเล็ก บรรทุกคนลำเลียงสินค้าก็สามารถจัดการพวกคนคุ้มกันตามริมสองฝั่งได้

ขณะที่พูดบนเรือก็มีพวกโจรสลัดโดนลัมไปหลายคนแล้ว สุดท้ายข่าวก็รั่วไหล ต่อมาได้ยินคนตะโกน “พี่น้องทั้งหลายเร่งมือหน่อย คนของเราเสียท่าบนเรือแล้ว ต่อให้ไม่ได้สินค้าบนเรือไป ก็ห้ามให้พวกมันขึ้นฝั่ง!”

ในใจเถาซู่รู้สึกเย็นวาบ มือคลำจับพวกตัวเงินที่ห่อด้วย ผ้าน้ำมันตรงเอว ใจยิ่งเคืองคว้างขึ้นไปอีก เขากะชิบสั่ง “ถ้าอีกประเดี๋ยวพวกหัวหน้าชูเอาไม่อยู่ พวกเจ้าก็หนีเอาตัวรอดกันเสีย” พวกคนงานที่ทำมาหาเลี้ยงชีพบนแม่น้ำติดตามเขาเป็นประจำส่วนใหญ่ ต่างก็ว่ายน้ำเป็น ที่น่ากลัวคือไม่ใช่กระโดดลงไปจมน้ำตาย แต่เป็น ถูกโจรสลัดฟันตายในแม่น้ำ

ทันใดนั้นก็มีคนร้องตะโกน “ประมุขน้อย พวกเขาจะเจาะเรือ ขอรับ...”

เถาซู่ยังไม่ทันได้เข้าใจว่าใครคือประมุขน้อย ใจก็พลันเย็นวาบ จากนั้นเห็นหัวหน้าชูที่อยู่บนเรือถอดเสื้อตัวนอกออก ที่แท้ก็สวม ชุดรัดรูปสำหรับประดาน้ำเอาไว้เอง ต่อมากะโดดลงไปใต้มัน้ำ ลูกน้องของนางสองคนกระโดดลงแม่น้ำตามไปติดๆ ในใจเขาบังเกิดความสงสัย “หรือว่าหัวหน้าชูก็คือประมุขน้อยอะไรนั่น”

อีกทีก็ครึกโครมอยู่นานกว่าครึ่งค่อนชั่วยาม เสียงต่อสู้โครมคราม รอบด้านถึงเจียบลงในที่สุด เถาซู่ลุกออกจากห้องไปก่อนใครและ สั่งคนงานบนเรือไปสำรวจรอบๆ คนที่ซึกิ้วจับคู่กัน บ้างก็ไปตาม แต่ละห้อง บ้างก็ลงไปห้องสินค้าใต้ท้องเรือ ส่วนเขาไปดูที่ดาตฟ้าเรือ ภายใต้แสงไฟอันเหลืองสลัวทุกแห่งหนละเทะไปหมด สิ่งที่

เข้าสู่สายตามีเพียงศพลิบกว่าศพ บ้างก็นอนแผ่ บ้างก็นอนเอียง กระทบแร่จอมกองเลือด ไม่รู้ว่าเป็นโจรสลัดทั้งหมดหรือว่ามีคนของ หัวหน้าชูด้วย

บนดาดฟ้าเรือ ชายฉกรรจ์ถือดาบสองนายยืนอยู่ เถาชั่วผีเท้า หน่วงทันที ซ้ำยังคิดว่าเป็นโจรสลัดที่หลงเหลืออยู่ ต่อมาได้ยิน หนึ่งในนั้นเอ่ยปาก “นายเรือเถา โจรสลัดโดนจัดการหมดแล้ว เรียก พวกเขามาจุดคบเพลิงทำความสะอาดเถอะ”

ที่แท้ก็คนของหัวหน้าชู

เขารู้สึกโล่งใจในที่สุดและก้าวเข้าไปพูด “หัวหน้าชูของพวกเจ้าเล่า” ทันใดนั้นได้ยินเสียงน้ำ ‘ชูซ่า’ ชายคนหนึ่งยืนอยู่บนกราบเรือ ยิ้มกล่าว “ก็มานี้แล้วไม่ใช่หรือ”

เถาชั่วเร่งฝีเท้าเดินเข้าไปก็เห็นว่ามีคนโผล่ศีรษะขึ้นจากน้ำ ตรงเข็อกติดตะของกรงเล็บที่โจรสลัดโยนขึ้นมา ปากยังคาบมีดสั้น อันเงวับแห่งหน้ายิ้มให้เขา จากนั้นจับเข็อกได้ขึ้นมา ท้วงท่า ปราดเปรียวประหนึ่งเดินบนพื้นราบ พรึบตาก็ปีนขึ้นมาตั้งอยู่บน กราบเรือแล้ว

เนื่องด้วยเป็นช่วงใกล้สิ้นปี น้ำในแม่น้ำจึงเย็นเฉียบเข้ากระดูก หัวหน้าชูปีนขึ้นมาทั้งตัวเปียกโชก แต่ดูคล้ายกับไม่รู้สึกรู้สาอะไรเลย เพียงแค่เข็ดมีดสั้นในมือด้วยความระมัดระวังเท่านั้น “เถ้าแก่เถาตกใจ แยม์เลยสิท่า”

เถาชั่วพึมพำ “ก็พอไหวๆ”

พอนึกถึงตอนที่เขาลงมือสังหารคนอย่างคล่องแคล่วก่อนหน้านี้ แล้วก็รู้สึกอกสันขวัญแขวน ถ้าเวลานี้พวกเขาคนทั้งลำเรือปล้นสินค้า ของเขา จากนั้นผลึกความผิดไปให้โจรสลัด เกรงว่า...แม้แต่ประวัติ

ความเป็นมาของหัวหน้าชูเขาก็ไม่รู้ด้วยซ้ำ

ชายฉกรรจ์หนึ่งในนั้นก้าวเข้ามาและกล่าวว่า “ลำบากประมุขน้อยแล้ว! ใต้น้ำสถานการณ์เป็นอย่างไรขอรับ”

ชายคนหนึ่งที่ยืนขึ้นจากน้ำตามหลังมายิ้มพูด “เจ้ากระจอกพวกนี้พอสูไม่ได้อีกก็ให้คนเจาะเรือ รวมแล้วมีเจ็ดแปดคน พอตกอยู่ในเงื้อมมือประมุขน้อยเราก็มีแต่เป็นอาหารปลาเท่านั้น!”

แบบนี้หมายความว่าโจรสลัดโดนจัดการหมดแล้วอย่างนั้นหรือ
เถาชั่วตกตะลึง “ประ...ประมุขน้อย?”

“ข้าเข้าไป เป็นคนของพรรคเฉา ด้วยกลัวว่าข้าจะรั่วไหล จึงโกหกว่าแซ่ชู นายเรือโปรดให้ภัย”

เถาชั่วเล่นเรือบนน้ำมานานหลายปี แต่หากเทียบกับวณิชผู้มั่งคั่งที่ทำเงินได้เป็นกอบเป็นกำบนน้ำแล้วก็นับว่าเป็นเพียงกึ่งฝอยเท่านั้น ตระกูลของเขาเดินเรือโดยไม่ต้องพึ่งการอำนวยความสะดวกจากพรรคเฉา อีกทั้งอยู่ห่างไกลที่เกาะไหว จึงเพียงแค่เคยได้ยินว่าประมุขพรรคเฉาแห่งเจียงซูมีแซ่ว่าไป แต่มิได้รู้จักหน้าค่าตา

เขาคาดไม่ถึงอย่างยิ่งว่าคนคุ่มกันเรือที่สหายแนะนำให้เขาจะเป็นถึงประมุขน้อยแห่งพรรคเฉา ดังนั้นจึงตื่นเต้นขึ้นมาทันที “ประมุขน้อยไป ขอบคุณที่ช่วยชีวิตพวกข้าเอาไว้ หากมิได้ท่านยื่นมือช่วยเหลือ วันนี้พวกข้าอาจจะจบชีวิตด้วยน้ำมือโจรสลัดไปแล้ว!”

ขณะที่กำลังจะพาล่ามคำเกรงใจทั้งหลายเหล่าก็โดนไปสือซีตัดบทอย่างไร้ความอดทนเสียก่อน “เถ้าแก่เถา ช่วงนี้ข้าพาลูกน้องเกาะรอยโจรสลัดตามแนวชายฝั่งมาตลอดและพบว่ามิเกลือบเป็นหนอนไม่น้อยพอได้ข่าวเรื่องเดินเรือก็จ้องจะลงมือทันที มิสู้ถือโอกาสช่วงที่ทุกคนยังอกสันขวัญแขวนลากคนบนเรือมาสอบสวนเป็นอย่างไร”

เถาซัวเป็นคนทำการค้า เคยทำเรื่องไต่สวนคดีเสียที่ไหนเล่า เขาจึงขอความช่วยเหลือจากนางทันที “ประมุขน้อยไป เรื่องนี้...เรื่องนี้ ผากท่านจัดการได้หรือไม่”

ไปสื่อซีหัวเราะเบาๆ “ได้สิ ถึงอย่างไรก็ว่างอยู่แล้ว รอให้ข้า กลับห้องไปเปลี่ยนชุดมาก่อน”

นางลูกไปเปลี่ยนชุด ส่วนลูกน้องแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม คนที่ลงน้ำไปเปลี่ยนชุดที่เปียกโชกออก ส่วนพวกที่ไม่ได้ลงน้ำไปเรียกคนงานบนเรือ และให้หนึ่งคนไปห้องครัวก่อไฟเคี้ยวน้ำขิง เรื่องชะล้างโจรสลัดสำหรับพวกเขาแล้วเป็นเรื่องที่เสี่ยงตาย หลังเสร็จเรื่องด้วยกลัวว่าโจรสลัดที่หลุดรอดไปจะเอาคืน จึงระมัดระวังเรื่องอาหารการกินมาแต่ไหนแต่ไร

ลูกน้องของไปสื่อซีพากันแยกย้าย บนดาดฟ้าเรือเหลือเพียงเถาซัวยืนรับลมหนาว หัวหมุนราวกับโคมม้าวิ่ง¹ นึกย้อนถึงพฤติกรรมผิดแปลกของคนงานบนเรือและกำลังคิดว่าจะมีไส้ศึกของโจรสลัดอยู่หรือไม่ ข้อมูลเรื่องการเดินเรือถึงได้รู้ไว้หลงจนชักนำโจรสลัดมาและเกือบเอาชีวิตไม่รอด

---

¹ โคมไฟประดับที่ติดภาพกระดาดสีตัดเป็นรูปคนขี่ม้าไว้กับแกนวงล้อที่ทำขึ้นเป็นพิเศษขับเคลื่อนให้ภาพหมุนได้ด้วยกระแสไอร้อนจากเปลวเทียน

46

บนเรือตระกูลกามีแสงคบเพลิงสว่างไสว คนงานบนเรือทั้งหมด ถูกเรียกมารวมตัว ไปลือซีที่เปลี่ยนชุดแล้วนั่งไขว่ขาอยู่บนเก้าอี้ พนักพิงโค้ง ด้านหลังมีชายฉกรรจ์ร่างกำยำสองนายยืนอยู่ ลูกน้องนาง ยืนค่อมอยู่รอบด้าน

นางหลุบตาเล่นมิดลั่นเงวับในมือพลางกล่าวว่า “เก้าแก่เถา คนบนเรืออยู่ตรงนี้กันหมดแล้วหรือ”

เถาซ้วนั่งอยู่ข้างไปลือซี แต่ด้วยท่าทางกระวีกระวาดจึงดูเหมือนเป็นคนติดตามของนางแทน เมื่อได้ยินก็กุกูลใจลุกทันที “ขอข้านับก่อน”

จากนั้นส่งสัญญาณให้คนติดตามเก้าแก่ของตนนับคนตาม สมุดบัญชีรายชื่อ

“ท่านนั่งก่อน! นั่งก่อน!” นางยกมือทำท่าบอกให้เขานั่งลง สายตากวาดมองนับจำนวนคนงานตามเถาตำหยวนและถือโอกาสสำรวจ คนบนเรือหนึ่งรอบ

อันที่จริงนับตั้งแต่ขึ้นเรือ คนของพรรคเนากี้แอบสังเกตการณ์

อยู่ตลอด ส่วนนางเองก็พอจะจำหน้าคนบนเรือได้ หลังกวาดตาไปมาก็โพล่งขึ้นว่า “ข้าจำได้ว่า...ที่ห้องครัวมีตาเฒ่าอยู่หนึ่งคนไม่ใช่หรือ”

เถาชั่ว “ต้าหยวน...”

เถาต้าหยวนตระหนักได้ทันที “นายท่าน ตาเฒ่าเชียงที่ช่วยงานในครัวไม่ได้มาขอรับ”

“ไปเรียกมาให้หมด”

ช่วงแรก ๆ ที่ตาเฒ่าเชียงขึ้นน่านน้ำติดหนึ่พ่นจึงโดนคนตีขาหัก แต่โชคดีที่อาศัยทักษะด้านการทำอาหารทางานทำอาหารบนเรือยังชีพอยู่ได้ ทว่าเรือของตระกูลเถาจะออกเดือนละสองครั้ง เวลาที่เหลือเขาจึงไปทำงานที่เรือของตระกูลอื่น

เขาโดนคนของไปลือซีเร่งเดินกะโผลกกะเผลกมายังดาดฟ้าเรือทันทีตอนนั้นก็ตกใจกับศพที่นอนเกลื่อนบนดาดฟ้า สายตาหวาดหวั่นอดไม่ได้ที่จะมองลอดผ่านฝูงชน “นายท่าน...นายท่านเรียกข้าหน่อยว่ามีเรื่องอันใดหรือขอรับ”

เถาชั่ว “ประมุขน้อยไปมีเรื่องอยากถามทุกคน”

ไปลือซีส่งสัญญาณบอกให้ลูกน้องเริ่มสอบสวน มีคนลากโจรสลัดที่ได้รับบาดเจ็บหมดสติออกมาจากมุมมืดและมัดไว้กับเสาธงนางพุดอย่างเย็นชา “ทำให้เขาฟื้น”

ชายฉกรรจ์ลูกน้องไปลือซีก้าวเข้าไปเอามืดแทงต้นขาโจรสลัดคนนั้นแล้วออกแรงบิด ต่อมาได้ยินเสียงร้องราวกับหมูโดนเชือดโจรสลัดคนนั้นเจ็บจนฟื้นทันที

เถาชั่ว “...”

ทุกคน “...”

วิธีนี้เรียบง่ายมากและโหดร้ายอำมหิต แต่เมื่อเทียบกับการ

สาคน้ำเย็นแล้วได้ผลกว่ากันมาก เพราะไม่เพียงแต่ทำคนพื้นถิ่นสติได้
แต่ยังชู้ชู้พวกคณางานบนเรือตระกูลเถาได้อีกด้วย

ไปสื่อซีลุกขึ้นบิดขี้เกียจ แล้วถามอย่างเนือย ๆ “พวกเจ้า
มีใครรู้จักคนผู้นี้บ้าง” สายตาส่องไบหน้าแต่ละคนโดยไม่ปล่อยผ่าน
รายละเอียดยิบย่อย “ถ้ามีคนบิดขี้เกียจอย่างงี้ไม่เกรงใจกันแล้วกัน!”

โจรสลัดคนนั้นหลังได้สติก็มองภาพตรงหน้าชัด ๆ รอบด้าน
คบเพลิงสว่างไสว รู้สึกเจ็บแปลที่ขาอย่างแสนสาหัส เขาตกใจจน
ก้มหน้าก้มตาและอยากซ่อนตัว แต่โดนลูกน้องของไปสื่อซีจับเล็กผม
เงยหน้ามาให้ทุกคนดู

เมื่อทุกคนไม่กล้าพูดนางจึงเอ่ยว่า “คิด ๆ ดูแล้วแสงคงสลัว
เกินไป ทุกคนเลยเห็นไม่ชัด เช่นนั้นก็ให้ดูที่ละคนดีกว่า ถ้ารู้ประวัติ
ความเป็นมาของโจรสลัดคนนี้ ข้าจะตกรางวัลให้สิบตำลึง”

คนบนเรือพอได้ยินจำนวนเงินรางวัลก็มีหลายคนทีเดียว
ที่หันหน้าไปผลัดกันต่อแถวไปดูหน้าทันที คนที่ขลาดกลัวเดินเข้าไปใกล้
ก็ได้กลิ่นเลือดฉุนก็ก่อก่อนเป็นอย่างแรก ต่อมาสบกับดวงตาที่เต็ม
ไปด้วยเส้นเลือดของโจรสลัด คนผู้นี้กระทำการเช่นนี้นับนานน้ำ
มิใช่เพียงแค่ครั้งแรก มือเปื้อนเลือดคนมาไม่น้อย แต่ไหนแต่ไร
ก็เห็นชีวิตคนเป็นผักปลา วันนี่ถึงคราเป็นอาหารปลาที่ยังคงดูร้าย
ไม่เปลี่ยน เมื่อถลึงตามองมา ลูกเรือคนนั้นพลันตกใจตัวลั่นกุญแจ
หนีทันที...

ส่วนคนที่ใจกล้าเดินเข้าไปดูอย่างละเอียด เมื่อมองดูหลาย ๆ ที่
ก็ทาบเบาะแสบางอย่าง “คนผู้นี้...คนผู้นี้คล้ายคล้ายคลึงคลาว่าเคยเห็น
ที่ไหนมาก่อน”

ไปสื่อซีเริ่มสนใจใคร่รู้ “ลองคิดดูให้ดี ๆ ถ้านี่ก็ออกจริง ๆ

จะตรกรางวัลให้”

ด้วยเห็นแก่เงินสิบตำลึง ลูกเรือคนนั้นจึงพยายามเค้นความทรงจำอย่างเต็มที่ ไปสื่อซีทีโอโอกาสช่วงที่เขากำลังนึกกวาดตามองหน้าแต่ละคน จากนั้นก็เห็นว่าหนึ่งในนั้นดูมีท่าทีหวาดหวั่น คนคนนั้นเป็นชายร่างผอมเตี้ย คนอื่นๆ ต่างทนกลืนเลือดมองรอบๆ ด้วยความอยากรู้ แต่ก็ดูมีความใคร่รู้และตั้งใจที่รอดพ้นภัยเป็นส่วนใหญ่ ทว่าคนคนนั้นก็กลับสายตาสลัดเล็งและตัวดมองไปสื่อซีทีกับคนที่นางพามาเป็นครั้งคราว แอบชำเลืองมองโจรสลัด หดหวัหุดคอแสร้งทำเป็นมองด้วยความอยากรู้ นอกจากนี้ยังร่วมวงกระซิบบิวิจารณ์กับพวกพ้อง แต่ก็ดูกระสับกระส่ายอย่างเห็นได้ชัด

ส่วนอีกคนก็คือตาเฒ่าเซียงที่ประจำอยู่ห้องครัว เขาแทบอยากหลุดตัวไปอยู่ด้านหลังกลุ่มคน

ไปสื่อซีทีให้เถาต้าหยวนเล่าประวัติความเป็นมาของคนพวกนี้บางคนลงนามสัญญาขายตัวตลอดชีพ บางคนก็เป็นลูกเรือรับจ้างและมีคนที่รับเอาไว้ อย่างเช่น ตาเฒ่าเซียงที่ถูกเถาซัวรับเอาไว้โดยไม่มีสัญญาขายตัว เพียงแค่ทำให้เขายังชีพได้ก็เท่านั้น

นางโบกมือให้แต่ละคนแยกย้ายกลับไปห้องตัวเองก่อน ยกเว้นตาเฒ่าเซียงกับชายร่างผอมเตี้ยที่ทำตัวหลบๆ ซ่อนๆ ที่ให้อยู่ต่อรวมถึงคนงานที่ซื้อตัวต้านกับนายเรือเถาซัว

ลูกเรือคนนั้นหันตานั้นทบทวนเรื่องที่ได้ยินได้เห็นผ่านหูและตาในช่วงหลายวันที่ผ่านมาเพื่อเงินสิบตำลึง ทันใดนั้นก็นึกบางอย่างได้ จึงหันไปมองชายผอมเตี้ย “เจิงซุ่น วันนั้นตอนที่พวกเราบรรทุกสินค้าที่ทำเรือเจ้าบอกว่ามีญาติมาหา เหมือนว่าจะเป็นคนผู้ที่ไม่ใช่หรือ”

ชายผอมเตี้ยสีหน้าเปลี่ยนทันที โพล่งต่ายกใหญ่ “อูย!

เจียงต้าต่าน เจ้าอย่ามาโจมตีใส่ร้ายกัน! ญาติข้าไม่ได้มีหน้าตาแบบนี้ เสียหน่อย!”

เจียงต้าต่านนึกถึงเหตุการณ์ล่อแหลมในคืนนี้ ถ้าไม่ใช่เพราะพวกประมุขน้อยไปอยู่บนเรือ เกรงว่าคนทั้งเรือคงได้ทิ้งชีวิตกันไปแล้ว ในใจบังเกิดความชิงชังขึ้นมาทันที “ในเมื่อเจ้าบอกว่าคนผู้ไม่ใช่ญาติของเจ้า เช่นนั้นก็บอกมาว่าญาติเจ้าเป็นใคร เอาไว้เดินเรือกลับไปแล้วจะได้ไปเยือนบ้านญาติเจ้าเพื่อดูหน้าค่าตา”

ชายผอมเตี้ยมีนามว่าเจิงซุน โดนเจียงต้าต่านถามก็อึก ๆ อัก ๆ “อิงจากอะไร อิงจากคำของเจ้าเพียงด้านเดียวก็ไปป้ายสีญาติข้าถึงบ้านนะหรือ”

ตาเฒ่าเซียงแอบถอยหลังไปเจียบ ๆ เทบหดตัวเป็นเงาให้คนอื่นมองไม่เห็น

ไปสื่อซีสังเกตเห็นว่าโจรสลัดที่โดนมัดอดทนต่อความเจ็บหูฝั่งในใจมีทางออกทันทีและตัดสินใจ “ไม่ต้องยุ่งยากขนาดนั้น ถึงอย่างไรก็ว่างอยู่แล้ว มีผู้สอบสวนดูดีกว่า”

นางลูกแล้วเดินไป มีดสั้นไล่ผ่านอกโจรสลัดคนนั้น มีดของนางคมกริบมาก ดังนั้นบริเวณอกเสื้อที่ไล่ผ่านจึงขาดวิน โจรสลัดที่สวมเสื้อผ้าคราบชื้นดี ๆ กลายเป็นเปลือยอกกลางฤดูหนาว ส่วนทักษะการใช้มีดของไปสื่อซีล้ำเลิศ เสื้อโดนเนียนขาดก็ไม่มีแม้แต่รอยขีดข่วน คุมระยะได้แม่นยำจนเรียกว่าหาได้ยาก

คนผู้นี้ค่อนข้างผอม กอปรกับฝึกฝนร่างกายเป็นประจำ ช่วงเอวและหน้าท้องจึงแบนราบและเห็นซี่โครงชัดเจน มีดสั้นของไปสื่อซีวาดผ่านตำแหน่งหัวใจเขา มีดสั้นอันเย็นเฉียบแนบผิวทำให้เขาถึงกับผงะถอยโดยทันที แต่เนื่องด้วยสองมือสองขาโดนมัดกับเสาจึงไม่อาจ

ถอยได้ ทำได้แค่ใช้ดวงตาที่เต็มไปด้วยเส้นเลือดจ้องนางเขม็ง

ไปสือซีเดิมเป็นคนพาลอยู่แล้ว ร้องโหยไห้ในใจแล้วยิ้มทันที
“เจ้าคิดจะกินข้าอย่างนั้นหรือ”

มีดสั้นของนางแหลบผ่านหน้าของอีกฝ่ายจนเกือบตัดชนตาเขา
“เชื่อหรือไม่ว่าข้าจะควักลูกตาเจ้า!”

เจียงต้าท่านเองก็ตะโกนบ้าง “ควักลูกตาเขาเลย!”

โจรสลัดออกจากกลุ่มนี้ทำร้ายชาวบ้านและวาณิชสัญจรตามชายฝั่ง
อาละวาดตามหมู่บ้าน สมควรโดนสืบเป็นพันเป็นหมื่นชิ้นมานานแล้ว

“เจ้ากล้าหรือ!” ขนาดตกอยู่ในสถานการณ์อย่างตอนนี้ โจรสลัด
คนนี้ยังไม่ตายใจ ยังใจกล้าเทียมฟ้าชมขวัญไปสือซีอยู่

ส่วนไปสือซีนั้นไม่กลัวโดนชมขวัญ ได้ยินคำพูดของเขา
ก็หัวเราะลั่นทันที “ข้ามีอะไรให้ไม่กล้าด้วยหรือ” คมมีดตัวดจับจับ
สองที่ด้วยความไวเป็นพิเศษ เฉือนหนังตรงท้องเขามาสองชิ้นแล้วยื่นไป
ตรงหน้าเขา “เจ้าว่าข้ากล้าไม่กล้า”

โจรสลัดทั้งเจ็ดทั้งโกรธ โทวกเหวกร้องอ้าก “เจ้าชั่วช้าสารเลว
เจ้ากล้าเซียวหรือ! รอให้ลูกพี่ข้ามาก่อนเถอะ เขาไม่ปล่อยหมูหมา
อย่างพวกเจ้าเอาไว้แน่!”

ไปสือซี “โหยหยาๆๆ ข้ากลัวยิ่งนัก!”

จากนั้นเฉือนหนังมาอีกหนึ่งชิ้นแล้วยกขึ้นมาดู ท่าทางรังเกียจยิ่ง
“ไม่ได้ฝึกมีอนานแล้ว ให้อภัยหน่อยแล้วกัน”

โจรสลัด “...”

เจียงซุ่น “...”

ตาเฒ่าเซียงที่แอบถอยหลังไปเจียบๆ “...”

แม้แต่เจียงต้าท่านที่เอาแต่โอ้อวดตนว่าหาญกล้าก็ยังไม่อดไม่ได้

ที่จะเขยิบถอยหลังสองก้าวไปอย่างเงียบๆ และแอบครุ่นคิดถึงจุดดำมืดของพรรคเงา คิดไม่ถึงว่าประมุขน้อยจะฝึกเหมือนเนื้อคน “...”

เถาซั่วหน้าซิดเผือด ตัดสินใจเงียบๆ ว่าจะไม่เป็นศัตรูกับพรรคเงาอย่างเด็ดขาด

มีเพียงคนของพรรคเงาเท่านั้นที่ก้มหน้าก้มตา เมื่อนึกย้อนไปถึงฝีมือเนื้อปลาของประมุขน้อยแล้วก็นับว่าเป็นเลิศในพรรคอย่างแท้จริง พอนางวางทีก็จะฝึกปรี้อฝีมือเพื่อเอาใจท่านประมุขอาวุโสที่ชอบกินเนื้อปลาแล่ ทุกครั้งที่ถึงงานฉลองวันเกิดของไปเจิ้นถึงจะใช้เป็นอาหารตกท้ายในงานเลี้ยง อีกทั้งยังแสดงการแล่ให้ดูสดๆ ในพรรคมีคนไม่น้อยที่คอยส่งเสียงให้กำลังใจนาง นอกจากนี้ยังมีขวัญถุงให้ตามระดับกำลังทรัพย์ เช่น จากนายเรือสาขาแต่ละที่

ไปสือซีพูดจาเนิบนาบ “คนอย่างข้ามันนิสัยไม่ดีเสียด้วย พอโดนยั่วโมโหเข้าหน่อยไม่ว่าเรื่องอะไรก็ทำได้ทั้งนั้น อย่าง ผัดลูกตา (แกะ) ไฟแดงหรือปิ้งย่างเนื้อ (ย่างหมูสามชั้น) ถ้าเลือกซื้อใครง (หมู) ตัดมันชิ้นเนื้อก็จะหนากว่าเมื่อครุ่นคิดหน่อย เอาไปย่างจนมันออกแล้วโรยเกลือโรยพริกลงไป อย่าให้พูดเชียวว่าอร่อยแคไหน!”

นางใช้มีดสั้นเคาะหัวกะโหลกเขาพลงพูดอย่างน่าสะพรึง “เจ้ารู้หรือไม่ว่าสมองคน (สมองลิง) ทำกินอย่างไร”

เถาซั่วสั่นเทิ้ม “ประมุขน้อยไป...”

เจียงต้าต่าน “...”

กลับไปแล้วเปลี่ยนชื่อดีกว่า!

เจิงซุ่น “...”

ตาเฒ่าเซียงที่ข้าของเรื่องงานคร้วมานานสายตาดูหวาดกลัวอย่างยิ่งและขยับออกห่างนางอีกนิด

ความหวาดกลัวในดวงตาของโจรสลัดยิ่งเข้มข้นขึ้น ทว่ายังคงปากแข็ง “...เหลวไหล ไม่เห็นจะเคยได้ยินเรื่องกินสมองคนมาก่อน!”

คนของพรรคเฉาตั้งสีหน้ามองประมุขน้อยพูดจาเหลวไหลราวกับเป็นเรื่องจริง

น้ำเสียงของไปสือซีโต้แย้งเรื่องอาหารด้วยความกระปรี้กระเปร่าอย่างเต็มเปี่ยม “เจ้าจะไปเข้าใจอะไร ยามกลียุคในราชวงศ์ก่อนมีจอมตะกละที่ติดตามทัพคนหนึ่งเคยเขียนหนังสือเล่าเอาไว้ ในนั้นจดบันทึกอย่างละเอียดว่าต้องปรุงเนื้อคนอย่างไรถึงจะอร่อย ตอนนั้นหลายแคว้นทำศึก ทุกแห่งหนีแต่สงคราม ไม่มีคนเพาะปลูกเสปียงที่ใช้ในยามเดินทัพล้วนแต่เป็นชลยศึกกับชาวบ้าน ชายแก่ผอมแห้งเรียกว่าค่างไฟ¹ ผู้หญิงเรียกว่าไม้แพ้แกะ² ส่วนเด็กเรียกว่ากระดูกเปื่อย³ เรียกรวมๆ ว่าแกะสองขา พอเอาเนื้อวัวเนื้อแกะมาปรุงรวมกันแล้วเรียกได้ว่าโอชาเป็นที่สุด”

ครานี้ไม่เพียงแต่โจรสลัด แม้แต่พวกเฉิงซุนก็ยังโค้งอ้าเจียนน้ำย่อยตีรวนไปมา กระทั่งลูกพรรคพรรคเฉาที่แม้จะรู้ว่านางพูดจาเหลวไหลก็ยังสีหน้าเปลี่ยน เบือนหน้ามองผิวพื้หน้า แสร้งทำเป็นไม่ได้ยินคำพูดของนาง

น้ำเสียงไม่ไวไม่ช้าของไปสือซีลอยเข้าหูของแต่ละคนที่อยู่บริเวณนี้ “สมองคน (ลิง) ส่วนมากจะกินตอนเป็นๆ เคาะหัวกะโหลกเจาะเป็นรู จากนั้นราดน้ำมันเดือดๆ แล้วใช้ช้อนเงินควักเนื้อสมองออกมากินตอนร้อนๆ ถึงตอนนั้นถ้าเจ้ายังมีชีวิตอยู่ก็ทำได้แค่

---

¹ หมายถึง เนื้อคนแก่เกินไปจึงต้องเพิ่มเวลาการใช้ไฟในการทำอาหาร

² หมายถึง ผู้หญิงจะมีความอ่อน รสชาติไม่ดีด้อยไปกว่าเนื้อแกะ

³ หมายถึง เนื้อเด็กมีความอ่อนนุ่ม ยามต้มกับกระดูกจึงเบื่อย่อยง่าย

ร้องโหยหวน ลืมตามองเนื้อสมองถูกกินจนเกลี้ยง...”

โจรสลัดโค้งคออาเจียนน้ำย่อย ตามด้วยสำรอกเศษอาหาร แม้แต่น้ำดีก็แทบจะโดนขย้อออกมาด้วย เขาถูกมัดอยู่จึงโก่งตัวได้ไม่มากนัก ดังนั้นจึงอาเจียนรดตัวเอง กลืนไม่นำพิสมัย เมื่อผนวกกับกลิ่นเลือดบนดาตฟักก็ทำให้เถาซั่ว เฝิงซุ่นกับเจียงต้าต่านพลอยโค้งคออาเจียนไปด้วยราวกับเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่...

ลูกพรรคพรรคเผาได้กลิ่นฉุนพรรคนี้ก็พากันหน้าซีดเป็นอนหน้าหนี รับลมสูดอากาศอันสดชื่นพลางพิมพ์ในใจ *ใครก็ได้รับมาเอาตัวประมุขน้อยไปที!*

แม่น้ำจะไม่กินเนื้อคน แต่ฝีมือเรื่องพูดจาเหลวไหลนี้เทียบกับการกินเนื้อคนแล้วก็สุดจะทนไหวจริงๆ!

โจรสลัดถูกชายฉกรรจ์พรรคเผาโยนลงน้ำชะล้างตัวสองทีแล้วลากขึ้นมาใหม่ เสื้อผ้าที่สวมใส่ทั้งสองชั้นขาดวิน เมื่อเปลี่ยนที่และเริ่มสอบสวนใหม่ ครานี้ดูสงบเสงี่ยมขึ้นมาก ไม่ว่าจะถามอะไรก็ตอบทำทีดีเป็นพิเศษ

เถาซั่วคอยฟังอยู่ข้างๆ ฟังโจรสลัดเล่าว่าติดต่อกับคนบนเรือของตนเพื่อสืบข่าว ส่งข่าวไปตลอดทาง และสมทบแผนฆ่าคนปล้นชิงทรัพย์อย่างไร...แต่ละชั้นตอนล้วนทำได้ทั้งสิ้น หากมิใช่เพราะเจอกับไปสื่อซีที่ออกมาชำระทางน้ำช่วงนี้พอดี หากตั้งหน้าตั้งตาต่อกรกับโจรสลัด เกรงว่าพวกเขาทั้งลำเรือคงได้กลายเป็นผีรายในแม่น้ำไปแล้ว

ความรู้สึกที่เขามีต่อไปสื่อซีนั้นซับซ้อนมากจริง ๆ ด้านหนึ่งก็หวาดกลัวประสบการณ์ในการกินเนื้อคนของนาง อีกด้านก็ซาบซึ้งในบุญคุณช่วยชีวิตของไปสื่อซี หากโชคดีได้เจอกับอวี้อั่ง พวกเขา

สองคนก็จะมีประเด็นคุยร่วมกัน เพราะมีความประทับใจต่อไปสื่อซีที่ไม่ต่างกันนัก

เจิ้งซุ่นเองก็ตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อไปแล้ว ไม่ต้องให้ไปสื่อซีลงทัณฑ์ก็คายทุกอย่างออกมาจนหมด

เมื่อสองเดือนก่อนเขาเริ่มลุ่มหลงในการพนันจนใช้เงินที่ออมมานานหลายปีไปกับการแพ้พนันจนหมดเกลี้ยง กอปรกับในช่วงนั้นมีคนชักจูงจึงยอมเป็นหนอนบ่อนใส่ให้โจรสลัด

ไปสื่อซีเขียนคำสารภาพและให้ทั้งสองลงนามยอมรับ ต่อมาสั่งให้ลูกน้องมัดคนและจับตาดูอย่างเข้มงวด จากนั้นถึงหันไปหาตาเฒ่าเซียงตาเฒ่าเซียง “...ประมุขน้อยมีสิ่งใดจะสั่ง จะรับพวกมื่อตึกหรือไม่ขอรับ”

ไปสื่อซี “ข้ากลัวว่ากินไปแล้วคืนนี้จะไม่มีชีวิตรอดออกไปจากเรือลำนี้สิ”

ตาเฒ่าเซียงเผยรอยยิ้มประจบอย่างซื่อๆ “ประมุขน้อยพูดอะไรกัน”

ไปสื่อซีพยักหน้าน้อยๆ ลูกน้องที่ไปเคียนน้ำขิงที่ห้องคร้วก่อนหน้านี้น้ำห่อยางมอบให้ทันที นางเปิดแล้วยื่นไป “ตาเฒ่าเซียงอยากลองดมดูว่าของสิ่งนี้คืออะไรหรือไม่”

ตาเฒ่าเซียงสีหน้าเปลี่ยนเล็กน้อย ต่อมาแสดงอาการงุนงง “นี่คืออะไรหรือ”

ไปสื่อซี “ของสิ่งนี้ค้นเจอจากห้องคร้ว และไม่เพียงแค่นั้นที่เตียงเจ้าก็ค้นเจอของสิ่งนี้ด้วย ขนาดนี้แล้วยังไม่คิดจะยอมรับอีกหรือ”

ในที่สุดตาเฒ่าเซียงก็เลิกทำท่าใสซื่อและพุ่งเข้าไปสื่อซี

เมื่อเห็นนางตั้งท่าป้องกันก็เปลี่ยนทิศพุ่งไปหาเถาชั่วคราว นึกไม่ถึงว่า เพิ่งเข้าไปใกล้ตัวเถาชั่วคราวจะรู้สึกเจ็บตรงช่วงท้อง เขาก็มมองด้วยความ ตะลึงงันและพบว่ามิดที่ไปสือซีถือเล่นอยู่ตลอดปักเข้าช่วงท้องของเขา เสียงของนางดังอยู่ใกล้ๆ หู “เจิงซุนก็แค่เป็นนกดต่อคอยส่งข่าว เกรงว่า เจ้าต่างหากที่เป็นแผนสำรองของโจรสลัด ถูกหรือไม่!”

นางตั้งมิดสั้นออกแล้วยกเท้าถีบเขา เถาชั่วคราวจะรู้ตัวว่าตนเอง รอดพ้นเคราะห์มาได้อีกครั้ง ทันทันที่รู้ตัวก็โผล่เข้าไปกอดแขนไปสือซีด้วยความ ลั่นเทาแทบจะร้องให้ออกมาอยู่แล้ว “ประ...ประ...มุขน้อยไป...”

ไปสือซีปลอบใจเขา “ไม่เป็นไรแล้ว”

ตาเฒ่าเซียงกุ่มท้องนึ่งกับพื้น พุดด้วยความไม่เข้าใจ “เจ้ารู้จาก ตรงไหนว่าข้าต่างหากที่เป็นแผนสำรอง”

ไปสือซีก็มมองเขา ท่าที่เกียดจรั้นก่อนหน้านั้นในที่สุดก็มีการ เปลี่ยนแปลง เสียงเย็นเยียบดูจน่าแข็ง “เมื่อหลายปีก่อนมีพี่น้อง ในพรรคข้าห้าคนคุมลำเลียงเรือสินค้าขึ้นเหนือ แต่กลับต้องมาทิ้งชีวิต สินค้าก็ถูกปล้น ตอนนั้นข้าตรวจสอบเรือที่เกิดเหตุอย่างละเอียดแล้ว พบว่าร่องรอยการต่อสู้นั้นเรือมีไม่มาก และจากฝีมือของพวกเขา ไม่ควรจะเป็นเช่นนั้น

“แม้ศพจะจมลงน้ำไปแล้ว แต่บนเรือก็ยังทิ้งร่องรอยเอาไว้ ตอนนั้นข้าอยู่บนเรือคนเดียวถึงสามวัน พยายามตรึงตรองอย่างหนัก และพบว่ามีความเป็นไปได้เพียงหนึ่งเดียว นั่นก็คือระหว่างทางที่คุม ลำเลียง หากพวกเขาไม่ได้มีสุราก็หลับกันหมด ดังนั้นในช่วงสะสมสะสม จึงถูกคนลักลอบขึ้นเรือมาเอาชีวิต

“พี่น้องพวกนั้นเป็นคนที่ข้าฝึกมาเองกับมือ ปกติละเอียด รอบคอบ ไม่เคยดื่มสุราเล่นพนัน และรักษาความตื่นตัวเป็นอย่างดี

นอกจากไม่ได้ระวังเรื่องอาหารกับน้ำจนโดนคนเล่นตลกตลกก็ไม่มีความเป็นไปได้อย่างอื่นแล้ว”

นางย่างเท้าไปหนึ่งก้าว “เซียงเหย๋ ข้าตามรอยเจ้ามาสามปีแล้ว!”

เซียงเหย๋เงยหน้าด้วยความไม่อยากจะเชื่อ คาดไม่ถึงอย่างยิ่งว่าพื้นเพเบื้องหลังของเขาจะถูกเปิดเผยไป “...”

ไปสือซี “อันที่จริงอายุเจ้าก็ไม่ได้มากอะไร ตอนนี่ก็คงประมาณสามสิบ แต่เพราะที่บ้านเจ้ามีกรรมพันธุ์โรคประหลาดผมชาวตั้งแต่อายุยังน้อย แม้ว่าบิดาเจ้าจะตายได้ตอนเจ้าสามขวบ อีกทั้งพลัดถิ่นมาอยู่ที่เจียงซูจึงไม่ค่อยมีคนรู้ว่าเจ้าเป็นโรคประหลาดพรรคนี้ อาชญากรรมที่กระทำให้หลายปีก่อนเจ้ายังเป็นหนุ่มกำยำผมดำอยู่ แต่หลังผ่านไปห้าหกปีเจ้าก็กลายเป็นคนแก่ แม้ชื่อแซ่ไม่เปลี่ยนก็ยากจะทำให้คนเชื่อมโยงเจ้ากับจอมโจรสลัดเซียงเหย๋ได้ แต่น่าเสียดาย...”

เซียงเหย๋ “น่าเสียดายอะไร”

ไปสือซี “น่าเสียดายที่เซียงเหย๋เป็นจอมตะกละ โดยเฉพาะอาหารโอฆารส เมื่อครู่เจ้าได้ยื่นข้าเล่าวิธีกินเนื้อคนแต่ละแบบ แม้จะสร้างทำเป็นหวาดกลัว แต่ความจริงในใจคงจะอยากลองมากใช้หรือไม่ ข้าเห็นสายตาเป็นประกายกับนิ้วมือพากันหดเกร็งด้วยความตื่นเต้นของเจ้าแล้ว ก็กำลังคิดอยู่ว่าจะยื่นมีดหั่นผักให้เจ้าดีหรือไม่”

เซียงเหย๋กุมบาดแผลพลางค่อยๆ ลุกขึ้น ข้าไม่เป่แล้ว หลังก็ไม่ได้ค่อมแล้วเช่นกัน กลายเป็นชายร่างกำยำสูงใหญ่ แม้แต่เสียงก็เปลี่ยนไปเข้มขึ้นและทรงพลังมาก “ที่แท้... คำพูดที่เจ้าเล่าเมื่อครู่นี้ก็คือแผนยิงเกาทัณฑ์เดียวได้ถึงสองต่อ ช่มชวีญพวกข้าลาดตาชาวสองตัวนั้นและหลอกล่อข้าให้ติดเบ็ดอย่างนั้นสินะ”

“นายท่านเซียงฉลาดยิ่งนัก”

“นับว่าได้รับการชี้แนะแล้ว!”

เขาหัวเราะเบาๆ “แต่ไม่รู้วาทักษะการว่ายน้ำของประมุขน้อยเทียบกับข้าแล้วจะเป็นอย่างไร กล้าประลองกับข้าหรือไม่”

ไปสือซีเยาววีรชนผู้กล้าหาญไม่เป็นรองใครตบมือยิ้มกล่าว “มีอะไรให้ไม่กล้าเล่า เชิญนายท่านชี้แจง!”

เซียงเหยเออาผ้าซับเหงื่อพันแผลตรงเอวเสร็จก็วิ่งกระโจนลงแม่น้ำทันที

เซียงเหยเกิดในหมู่บ้านชาวประมงตามชายฝั่งทะเลตะวันออกเฉียงใต้ ตามข้อมูลของทางการเขาเป็นพวกบ้าคลั่งมาตั้งแต่เล็ก อายุสิบสองก็แหงlungเพื่อนบ้านบาดเจ็บจากสาเหตุเพียงเพราะคำพูดสั่งสอนเขาประโยคเดียว เมื่ออายุมากขึ้นก็มีเรื่องทะเลาะวิวาทไปทั่วจนกลายเป็นจอมอันธพาลในบริเวณละแวกหมู่บ้าน

หลังเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ก็กลายเป็นโจรสลัดตามที่ทุกคนคาดการณ์ ทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยการปล้นสะดม นอกจากนี้ยังรับสมัครกำลังพลจากหมู่บ้านใกล้เคียง และบากหน้าไปพึ่งพิงอาศัยสงยซือเจี่ยผู้นำโจรสลัดที่อยู่บนเกาะแห่งหนึ่ง คลุกคลีจนได้เป็นหัวหน้าเล็ก ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขยิ่ง

ชีวิตอันรุ่งโรจน์ของโจรสลัดอยู่ได้ไม่กี่ปีก็เจอทางการส่งทหารมากวาดล้างภัยโจรสลัดตามแนวชายฝั่งทะเล หลังเจอทหารของทางการล้อมปราบโจมตีอยู่หลายครั้ง สงยซือก็พ่ายแพ้ถอยร่นหนีออกทะเลไป ส่วนพวกเดนตายบนเกาะที่หนีไม่ทันต่างก็หาทางหนีเอาตัวรอด

เซียงเหยลอบหนีกลับบ้านเกิด แต่ถูกเพื่อนบ้านพบเข้าจึงจะแจ้งทางการ ทว่าไม่เพียงแต่เกิดเหตุน่าสลดโดนฆ่ายกครัว ร่างยังถูกแยกชิ้นส่วนนำไปทำอาหาร ยามเจ้าหน้าที่ชั้นสูงตระมาตรวจสอบที่เกิดเหตุ

ถึงกับพากันอาเจียน ทั้งเงามืดฝังลึกไว้ในใจ

คนผู้นี้มีบุคลิกต่อต้านสังคมมาแต่กำเนิด โหดเหี้ยมเป็นที่สุด
ไม่มีความรู้สึกเห็นใจ เป็นจอมโรคจิตเลือดเย็น

หลังเซียงเหย่หลบหนี ทางการก็ออกหนังสือติดประกาศจับ
หลังผ่านไปนานนับปี คดีฆ่ายกครัวที่หมู่บ้านชาวประมงเล็ก ๆ ก็ยัง
จับกุมคนร้ายตัวจริงไม่ได้ ที่แท้เขาก็แอบมากบดานท่ามาหากินบน
น่านน้ำอยู่ที่เหลียงหยวนี่เอง

นับตั้งแต่พวกพี่น้องที่นางมองเสมือนเป็นมือซ้ายมือขวาคุม
เรือสินค้าถูกฆ่าตาย ขอเพียงไปสื่อซีได้ยืนยันว่ามีโจรสลัดโผล่ตรงที่ใด
ในเหลียงหยวน นางก็จะเดินทางไปตรวจสอบเรื่องที่เกิดเหตุด้วยตัวเอง
แล้วสืบแบบลับ ๆ จริงจังกว่าเจ้าหน้าที่ดำเนินคดีของทางการท้องถิ่น
เสียอีก

เมื่อมุ่งมันตั้งใจก็สัมฤทธิ์ผล เมื่อดูที่เกิดเหตุผ่านตาหลายครั้ง
ในที่สุดนางก็เจอเบาะแส สุดท้ายสืบเจอตัวเซียงเหย่ ความยากลำบาก
แต่ละอย่างนั้นไม่มีค่าพอที่จะบอกเล่ากับคนอื่น

นางถลกชายเสื้อจะกระโดดลงน้ำ ส่วนพวกลูกพรรคพยายามรั้ง
เอาไว้ “ประมุขน้อย คนผู้นี้โหดเหี้ยมอำมหิต แผนการลึกลับ อีกทั้ง
ยังตั้งตัวเป็นโจรสลัด เกรงว่าทักษะการว่ายน้ำจะไม่อ่อนด้อย”

ไปสื่อซีนึกถึงพวกพี่น้องที่มหาศพไม่เจอก็ยิ่งรู้สึกเลือดร้อน
เดือดพล่านในอกไม่หาย “ต่อให้เขาอำมหิตเพียงใดก็บาดเจ็บอยู่และ
รู้ดีว่าตัวเองจนตรอก ตอนนี้เลยอยากหาข้ออ้างยั่วยุเข้าเพื่อเอาชีวิตรอด
พอข้ากระโดดลงไปปล่อยให้เขาโผล่หัว พวกเจ้าก็หาโอกาสฆ่าเขาเสีย!”

นางกระโดดตมลงน้ำจนน้ำกระจาย ต่อมาผิวน้ำกลับมาเรียบ
อีกครั้ง กระทั่งระลอกคลื่นก็ไม่มีให้เห็น พวกลูกน้องที่รออยู่บนเรือ

ต่างก็ถ่างตาจ้องผิวน้ำ แม้แต่เถาซัวก็พลอยเป็นห่วงไปด้วย
“ประมุขน้อยไปคงจะไม่ไหว...”

โดนนักโทษหลบหนีฆ่าไปแล้วทรอกกรรมัง

“หุบปาก!” ชายพรรคเงาคนหนึ่งตวาด “ห้ามพูดจาส่งเดช!
ประมุขน้อยของพวกข้าอายุยืนเป็นร้อยปี!”

สามปีที่ผ่านมา เพื่อสืบหาตัวฆาตกรที่ฆ่าพี่น้องในพรรคแล้ว
ไปลือซื่อลั่นเปลืองแรงไปไม่รู้ตั้งเท่าไร ลูกน้องพวกนี้ล้วนแต่เห็นอยู่
บางคราก็อดคิดไม่ได้ว่าถ้าสักวันตนเองมีจุดจบอย่างพี่น้องเหล่านั้นแล้ว
ประมุขน้อยตามสืบหาฆาตกรตัวจริงอย่างไม่ลดละ ช่วยดูแลปกป้อง
คนที่บ้าน ต่อให้ตายไปก็คุ้มค่า!

คนบนเรือจับตามองผิวน้ำด้วยใจบีบรัด เวลาหนึ่งถั่วซา⁴
ผ่านไปบนผิวน้ำก็มีลูกคลื่นม้วนตัว เชียงเหยยโผล่หัวขึ้นจากน้ำก่อน
ขณะที่ลูกน้องพรรคเงากำลังจะลงมือสังหาร ไปลือซื่อก็ผุดขึ้นมาจาก
ใต้น้ำและฉวยโอกาสช่วงที่แสงเปลี่ยนอากาศเอามิดสั้นจวกแทงคอ
เชียงเหยย อีกฝ่ายก็พกมิดสั้นติดตัวเช่นกัน ด้านหนึ่งก็ลอยตัวถอยหลบ
อีกด้านก็ตีวงล้อมไปแทงซีโครงของไปลือซื่อ

เถาซัวร้องอุทาน “ประมุขน้อยระวัง...!”

ทั้งสองสู้พัวพันกันใต้น้ำจนแทบแยกไม่ออก ยามถึงช่วงท้าย
ตามเนื้อตัวทั้งคู่ต่างก็มีแต่บาดแผล แต่เนื่องด้วยซ้ำของด้านน้ำ
แผลจึงไม่ลึกมาก ทว่าเชียงเหยยนั้นบาดเจ็บอยู่แล้ว ก่อนหน้านั้นไปลือซื่อ
ใช้มิดสั้นแทงก็นับว่าลึกเอากการอยู่

เชียงเหยยเดิมคิดว่าไปลือซื่ออายุยังน้อย ความสามารถยามอยู่

⁴หนึ่งถั่วซาเท่ากับเวลาประมาณ 10 - 15 นาที

ในน้ำต้องเทียบกับความเจ้าแผนการไม่ติดแน่นอน หารู้ไม่ว่านางอยู่ในน้ำแล้วจะสิ้นไหลยิ่งกว่าปลา มีหลายครั้งที่เดียวที่เขาคิดจะหนี แต่ถูกไปสือซีหัวพัน แผลที่ท้องเมื่อแช่ในน้ำนานก็ยิ่งเสียเลือดมาก กำลังจึงค่อยๆ ถดถอย ภาพตรงหน้าเริ่มพร่ามัว

เขารู้ว่าหากวันนี้ไม่รอด ขอเพียงตกอยู่ในเงื้อมมือไปสือซีก็เท่ากับตายอย่างเดียว ดังนั้นจากที่วังงุนสามส่วนจึงแสดงอาการเป็นเจ็ดส่วนทันที ความเร็วในการว่ายน้ำและต่อสู้ค่อยๆ ซ้ำลงจนส่งผลให้ไปสือซีเหมือนเพิ่มแผลบนตัวเขาได้อีกหลายแผล เมื่อคาดคะเนว่านางค่อยๆ คลายความระวังตัวลง หลอกล่อนางจนท้องโตนเหมือนอีกแผล ครั้นแล้วก็ค่อยๆ จมลงสู่น้ำ...

เวลานี้ทางทิศตะวันออกเริ่มมีแสงสว่างแล้ว การมองเห็นในน้ำจึงง่ายกว่าตอนกลางคืนมาก ไปสือซีมองผ่านน้ำขุนมัวก็เห็นว่าแขนขาเขาไหวเล็กน้อย ทว่าท่าทางดูไร้เรี่ยวแรงในการว่ายน้ำจริงๆ จึงรีบดำตามลงไป นางลองหยั่งเชิงเข้าใกล้ด้วยความระมัดระวังและพบว่าเชิงเหยงชูแขนอย่างไร้เรี่ยวแรง แม้แต่มีดสั้นก็คล้ายกับยกไม่ขึ้น ร่างกำลังจะจมสู่โคลนใต้คลอง เมื่อนางว่ายน้ำเข้าไปดูใกล้ๆ เขาก็เบิกตาโพล่งทันใดและพยายามใช้แรงทั้งหมดที่มีจวกแทงไปสือซี...

พวกชายฉกรรจ์พรรคเนาที่อยู่บนเรือสังเกตเห็นกระแสเลือดลอยขึ้นมาบนผิวน้ำ ในที่สุดก็มีคนทนใจเย็นไม่ไหว “ไม่ได้ ข้าต้องลงไปดูหน่อย!”

เมื่อมีคนนำ อีกสามสี่คนก็กระโดดลงไปดูตามไปติดๆ

เกาหัวลับตาอธิษฐานกับตะวันยามแรกขึ้น และยังไม่ทันได้ขอพรต่อเทพเจ้ากับพระพุทธรองค์ก็ได้ยินเสียงน้ำซู่ซ่าดังขึ้นเสียก่อน ชายฉกรรจ์พรรคเนาที่อยู่ข้างๆ โห่ร้องด้วยความดีใจ “ประมุขน้อย

โผล่มาแล้ว...”

เขาลืมตาทันที จากนั้นเห็นไปลือซีแขวนโบหน้าซีตเฉียว พลางโบกมือให้คนบนเรือ ต่อมานางชูของบางอย่างขึ้นจากน้ำ เมื่อเขาเพ่งมองดี ๆ ก็พบว่ามันเป็นหัวของเซี่ยงเหย่ ดวงตาเบิกโพลง ตายตาไม่หลับ

ไปลือซีหยิตา ออกแรงเต็มที่เหวี่ยงศิระคนขึ้นเรือ นางคิดว่าตนเองใช้แรงเยอะมาก แต่ความจริงแล้วศิระของเซี่ยงเหย่หลุดมือ นางไปไม่ถึงครึ่งฉือด้วยซ้ำ จึงตกลงน้ำจนน้ำกระเซ็นเป็นวง

นางแหงนหน้ามองแสงตะวันสีทองที่สาดไปทั่วทั้งผืนน้ำ เสมือนอยู่ในช่วงเวลาเมื่อหลายปีก่อนที่บิดาให้นางเลือกคนจากรุ่นที่สองในพรรคมาเป็นเพื่อนเล่น นางเลือกเด็กห้าคนอย่างส่ง ๆ มาเป็นพลทหารของตัวเอง เด็กทั้งห้าก่อเรื่องซุกซนเป็นเพื่อนนาง โดนสั่งสอนตามคนเกรออย่างนางไปด้วยไม่น้อย หยอกเล่นทะเลาะกัน แต่ก็เติบโตมาด้วยกันกับนางในแต่ละวันจนกระทั่งกลายเป็นชายหนุ่มที่มีหน้าตาองอาจ

รอบด้านมีคนโผล่หัวขึ้นจากน้ำอย่างต่อเนื่อง ไปลือซีหยางเอนไปด้านหลัง แต่โดนคนรั้งเอาไว้พร้อมร้องอุทาน “ประมุขน้อย...”

คนจำนวนหนึ่งดึงนางขึ้นจากน้ำ จากนั้นถึงพบว่าทั้งตัวนางมีแต่บาดแผล ช่วงท้องเลือดกำลังไหลโกรก ก่อนที่นางจะปิดตาหมดสติสั่งเพียงว่า “เป้าอิ่ง ตาเฉ่าหวง...”

พวกลูกพรรคพรรคเฉาที่อยู่ในน้ำและบนเรือต่างก็ร้องอุทานไม่ขาดเสียง ร่วมแรงกันยกนางขึ้นเรือ ยิงดีที่มีคนจำเรื่องศิระของเซี่ยงเหย่ได้ “ศิระนั้นประมุขน้อยที่สุดชีวิตถึงพันเอามาได้ต้องเอากลับไปด้วย”

โจรสลัดตายแล้ว ศพบนเรือยังคงนอนเกลื่อน หลังไปลือซี

ถูกยกขึ้นเรือก็มีลูกพรรคหาผ้าฝ้ายสีขาวผืนสะอาดมาฉีกเป็นเส้นแล้ว พันแผลตรงท้องนางเอาไว้ ส่วนอีกคนจุดพลุส่งสัญญาณที่หัวเรือ สัญญาณควั่นขอความช่วยเหลือฟุ้งแหวกฟ้าโปร่งสีคราม ลูกพรรคที่เป็นหัวหน้ากลุ่มหันไปกล่าวอ่าลากับเถาชั่ว

“จากตรงนี้ไปก็ไม่ไกลแล้ว ข้าจะให้พวกพี่น้องอยู่ ส่วนข้าคงไม่ไปต่อ เพราะต้องพาประมุขน้อยไปที่เป่าอึ้งเพื่อให้ท่านหมอช่วยรักษาชีวิต!”

เถาชั่วหมุนตัวไปมาด้วยความร้อนรนและเร่งทุกคน “เสื้อผ้าประมุขน้อยยังเปียกอยู่ เปลี่ยนชุดก่อนแล้วค่อยไปเถิด มิเช่นนั้นเกิดไม่สบายขึ้นมาจะทำอย่างไร”

หนึ่งในนั้นที่มีสีหน้าคร่ำเคร่งยิ้มเจื่อนกล่าวว่า “นายเรือเถาคงจะไม่ว่าประมุขน้อยมีนิสัยรักสะอาด ไม่ชอบให้คนอื่นมายุ่งมำมกับตัวเขา ถ้าหลังจากฟื้นขึ้นมาแล้วมีใครเปลี่ยนชุดให้เขา เกรงว่าจะคิดอยากฆ่าคนนี่สิ”

มีครั้งหนึ่งฉิวอิงที่อายุน้อยสุดในบรรดาห้าคนที่ตายไปเจอเรื่องเลื่องตายเป็นระหว่างทางคุมส่งสินค้ากับนาง ซึ่งก็คือเจอพวกโจรสลัดคนที่ร่วมเรือตายหมด ทั้งสองหันหลังพิงกันพาดฟันเปิดเส้นทางเลือดถึงมีชีวิตรอดมาได้ แต่ประมุขน้อยบาดเจ็บสาหัสไม่ได้สติ ฉิวอิงช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้าให้นาง พอนางฟื้นมาก็แทบจะโดนไล่ฆ่า ในหนึ่งปีนั้นไม่กล้าเข้าใกล้นางในระยะสิบก้าวอีกเลย

เรื่องนี้กลายเป็นเรื่องขำขันของพี่น้องในพรรค ทุกคนต่างก็รู้ว่าประมุขน้อยชอบสตรี แต่หากเป็นชายที่เหมือนขี้หน้ำมาแตะต้องตัวนางก็เท่ากับล้างคอรอรับดาบ...ส่วนฉิวอิงนั้น เพราะมีมิตรภาพมาตั้งแต่เล็กจึงมีชีวิตรอดมาได้

เถาข้าวเริ่มร้อนใจ “นี่มันเวลาใดแล้ว ยังจะมัวคิดมากอะไร
 นึกหนา”

ทว่าลูกพรรคพรรคเนาไปหาผ้าห่มผืนหนามาห่อพันตัวไปสื้อซี
 ส่วนคนที่เหลือเริ่มทำความสะอาดเรือสินค้า พลักแต่ละศพลงคลอง
 ไปเป็นอาหารปลาและตักน้ำมาล้างแดดฟ้าเรือ ทำงานตั้งแต่กลางวัน
 แดดเบรียงไปครึ่งทางก็มีเรือลำหนึ่งแล่นเข้ามา คนบนหัวเรือเปล่งเสียง
 ตะโกน “มีเรื่องอะไรให้ช่วยหรือ”

ภายในบ้านที่อำเภอเป่าอิ่ง เมื่อคืนนี้เจ้าอุจิวฝันร้ายตลอดคืน
 หลังล้มตายนอนฟ้าสว่างก็นั่งตรงหัวเตียงนึกทบทวนอยู่พักใหญ่ ขึ้นส่วน
 รูปร่างค่อนข้างประหลาดภายในหัวกระจัดกระจายปะติดปะต่อกัน
 ไม่ลงตัว จำได้รางๆ เพียงว่าใบหน้าของไปสื้อซีอยู่ใกล้เพียงคืบแท้ๆ
 แต่ยามเขายื่นมือไปสัมผัสกลับແหลกสลายหายวับไปราวกับเงาใน
 กระจกทรงดอกกระจับ

เขาเกาะหัวเตียงพุงตัวลุกขึ้นและค่อยๆ ขยับตัวบนเตียงโดย
 เริ่มจากขยับสองขาที่แข็งเนื่องจากการนอนหลับ ต่อมาเดินได้ประมาณ
 ลีบกว่าก้าวก็นั่งลง ชูฉางเฟิงผลักประตูเดินเข้ามา ในมือถืออ่าง
 ทองแดงสำหรับบัวรดน้ำพร้อมผ้าเช็ดหน้า เขายิ้มพูด
 “ท่านอ๋องลูกมาออกกำลังแต่เช้า เดียวไปสื้อซีกลับมาเขาต้องประหลาดใจ
 มากเป็นแน่”

เจ้าอุจิวคำนวณวัน “เขาไปได้เกือบเดือนแล้ว ไม่รู้ว่ายามใด
 ถึงจะส่งจดหมายกลับมา”

ชูฉางเฟิงพูดในใจ *ไปสื้อซีก็เหมือนว่าวสายป่านขาด ได้ลอย
 ขึ้นฟ้าแล้วมีหรือจะยังจำได้ว่าบนพื้นดินมีคนคอยห่วงหาอยู่ไกลๆ*

น่าสงสารท่านอ่องที่ไม่เคยคะเนถึงสตรีเช่นนี้มาก่อน มิหนำซ้ำดันเป็นไปสื่อซีฟูไม่คิดอะไร และที่รับมือยากที่สุดคือเจ้าตัวไม่รู้ลึกลับว่าตัวเองเป็นสตรีเลยด้วยซ้ำ

“ท่านสนเพียงรักษาตัวก็พอ อีกอย่างเมื่อครู่ข้าได้ยินเสียงนกสาลิกาสองตัวข้างนอกร่องไม่หยุด ไม่น่าจะไปสื่อซีฟูจะกลับมาแล้วก็ได้”

อวี่อั้งไม่รู้วามาดอนไหน เขายืนอยู่ตรงประตูห้องด้วยสีหน้าอึมครึม “นั่นมันอีกาสองตัวต่างหาก”

ช่วงนี้เขาอารมณ์ไม่ดีอย่างสุดขีด อาการบาดเจ็บพักรักษาจนหายดีพอสมควรแล้ว เขาจึงไปตามห้องตลาดสี่พันขวามาได้ไม่นาน และหนึ่งในนั้นเป็นข่าวเกี่ยวข้องกับเขา ว่ากันว่าข้างนอกถือกันหนาหูว่าเขาตายแล้ว เพื่อแสดงถึงความยิ่งใหญ่แล้ว ขุนนางเหลียงหวยยังจัดพิธีศพให้เขาและตั้งสุสานฝังอารมณ์ข้าวของ...ถึงอย่างไรคนก็ตายไปแล้ว แม้จะหาซากกระดูกไม่เจอ แต่การทำพิธีเช่นนี้ก็เชื่อว่าทำได้

ขุนนางเหลียงหวยตั้งสุสานรำลึกให้โอรสสวรรค์ที่อยู่ในเมืองหลวงทอดพระเนตร ส่วนคนตระกูลอวี่ก็สามารถตั้งสุสานฝังอารมณ์ข้าวของรำลึกถึงเขาอีกแห่งที่เมืองหลวงได้

ทุกครั้งที่อวี่อั้งนึกถึงเรื่องนี้ก็จะรู้สึกหดหู่ พออารมณ์ไม่ได้ขึ้นมา ก็วิ่งมาซัดขาซุงฉางเฟิงแต่เช้า

ส่วนเจ้าอวี่อั้งจะไล่ไล่เกลี้ย หลังล้างหน้าบ้วนปากเสร็จและกำลังตั้งโต๊ะมือเข้าก็มีคนวิ่งพรวดพราดเข้ามารายงาน “ประมุขน้อยไปกลับมาแล้ว!”

“สื่อซีกลับมาแล้วหรือ” เจ้าอวี่อั้งดีใจมาก “เร็วเข้า เอรธเซ็นมา!”

เขาจะไปต้อนรับไปสี่ซีที่ประตูด้วยตัวเอง
คนส่งข่าวสี่หน้าเครื่องขริม ทำท่าจะพูดแต่ไม่พูด “ประมุขน้อยไป
เขา...”

จ้าวอู่จิวยิ้มพูด “เขาคงไม่ได้ไปชนพาสตริกกลับมาอีกหรือ
กระมัง”

คนแจ้งข่าว “สตรีไม่มีหรือขอรับ แต่พาพรรคพวกโจรสลัด
ที่โดนมัดคล้องไพล่หลังกลับมาด้วยหนึ่งคน...”

...กับตัวเองที่สลบไสลไม่ได้สติ

47

วันนี้ หวงโหย่วบี๋กับลูกศิษย์ไม่ได้ออกไปข้างนอกพอดี คนหนึ่งกลุ่มเฮโลหามไปลือซี้เข้ามา ทำให้สองอาจารย์ศิษย์ตกใจยกใหญ่

“นี่เกิดเรื่องอะไรกัน”

“ประมุขน้อยได้รับบาดเจ็บสาหัส!”

ลูกน้องคนหนึ่งเลิกผ้าห่ม เผยให้เห็นไปลือซี้ที่ใบหน้าเหลือง ตาปิดสนิทโดนห่อในผ้าห่ม หวงโหย่วบี๋ยื่นมือไปตรวจลมหายใจตามจิตใต้สำนึก เมื่อรู้สึกถึงลมหายใจแผ่วเบาถึงได้โล่งอก ต่อมากันท่าทันที “เขาไปก่อเรื่องอะไรที่ไหนมาอีก”

“ประมุขน้อยไม่ได้ก่อเรื่อง!”

“ไม่ได้ก่อเรื่องแต่บาดเจ็บกลับมาอย่างนั้นหรือ!”

หวงโหย่วบี๋ดูเข้าไปหนึ่งยก แล้วตวาดไล่คนออกไป “ออกไปรอข้างนอกให้หมด” เมื่อถึงคราวจูโช่วเหมยก็ลังเล “ส่วนเจ้า...อยู่ต่อก็ได้ กระมัง”

จูโช่วเหมยเดิมก็ไม่ได้คิดจะออกไปอยู่แล้ว เรื่องด่วนต้องมาก่อน อีกอย่าง...เขาก็ใช้ว่าจะไม่รู้ความจริงเสียหน่อย “อาจารย์

ให้ข้าอยู่เป็นลูกมือท่านเถอะ”

ไปสี่ชัฏกวางลงบนเตียง จูโซ่วเหมยออกไปเตรียมยาต้มกับน้ำร้อน

หวงโหย่วบีเปิดผ้าห่มเห็นนางบาดเจ็บทั้งตัวลมหายใจราวยริน จึงก่นด่าหนักกว่าเดิม “วัน ๆ เอาแต่ไปก่อเรื่องข้างนอก อันไหนแตะได้แตะไม่ได้ก็ต้องลงไปเสียทุกอย่าง เจ้าคิดว่าตัวเองเป็นเด็กน้อยหรือไม่รู้จักหนักจักเบา แม้แต่ชีวิตก็ไม่แยแส!”

เขาอยากจับแม่เด็กคนนี้มาฟาดแรง ๆ ลักยกจริงจัง ๆ จะได้เปลื้องยาที่เอามาช่วยชีวิตนางให้มันน้อยลง

ปกติไปสี่ชัฏชุกชนไม่มีขอบเขต ถ้ารู้สึกตัวคงกระโดดลุกมาเถียงไปแล้ว วันนั้นก็หลับนอนนิ่งอยู่ตรงนั้น ไม่มีการตอบสนองแม้แต่นิด ทำให้หวงโหย่วบีด่าต่อไม่ลง เขาปลดสายคาดเอวนางออก เมื่อเห็นบาดแผลก็ยิ่งทั้งตกใจทั้งโมโห

“เปียกไปทั้งตัว แถมยังบาดเจ็บสาหัสถึงเพียงนี้ เจ้าไม่ยอมให้มีชีวิตแล้วหรือไร!” เขาล้วงเอาขวดขนาดเล็กออกมาจากกระเป๋าแขนเสื้อ เปิดขวดแล้วเทยาจุกเงินสีแดงสดหนึ่งเม็ดป้อนนาง จากนั้นถึงเริ่มจัดการบาดแผลตรงช่วงท้อง

ตอนที่ชูฉางเฟิงเซ็นจ้าวอู่จิวมาในลานเรือนของหวงโหย่วบี มีลูกพรรคพรรคเฉียนน้อยอยู่ไม่น้อย แต่ละคนชะเง้อคอมองข้างในด้วยความกระลั่นกระส่าย

“สี่ชัฏเป็นอย่างไบบ้าง”

“ประมุขน้อยได้รับบาดเจ็บหมดสติอยู่ ตอนนี้อยู่ที่ท่านหมอหวงอยู่ข้างในขอรับ”

จ้าวอู่จิวส่งสัญญาณให้ชูฉางเฟิงเซ็นตนไปที่ประตูแล้วเคาะประตู

จากนั้นได้ยินเสียงกร็วยกราดดังมาจากข้างใน “จะเคาะทำไม ยังไม่รีบเข้ามาอีก” เขาพลักเปิดประตู ผลคือหวงโหย่วบีเห็นว่าไม่ใช่จูโซ่วเหมยที่ไปเคาะยาตัมก็พลันหัวเสีย “ใส่หัวออกไป!”

โจวอ่องโตมาจากนพูนนี้ยังไม่เคยโดนตวาดอย่างหยาบคายเช่นนี้มาก่อน ชูฉางเฟิงจะปกป้องเจ้านาย แต่ถูกจ้าวอู่จิวตั้งแขนเสื้อเอาไว้ “ท่านหมอหวง ข้าได้ยินว่าสื่อซีได้รับบาดเจ็บจึงเป็นห่วงมาก ดังนั้นถึงได้มาดู เขา...เขาไม่เป็นอะไรมากกระมัง”

ไม่รู้ว่าเขาคิดไปเองหรือไม่ว่าหวงโหย่วบีฉวยจังหวะช่วงที่พูดดึงผ้าหม่มมาคลุมไปสื่อซีเสียจนมิดชิดและกล่าวเสียงเข้มแรงเร็ว “ตอนนี้ยังไม่ตายหรอก เจ้ารีบออกไปเถอะ!”

จูโซ่วเหมยยกยาตัมร้อน ๆ วิ่งเหยาะ ๆ มาตลอดทาง “หลีกทางหน่อย!” เมื่อถูกจ้าวอู่จิวขวางประตูก็พูดอย่างไม่ค่อยเกรงใจ “นายเรือจ้าว ระบายหลีกทางด้วย”

จ้าวอู่จิวรั้นจะเข้าไปให้ได้ หวงโหย่วบีจึงเดือดดาล “บอกแล้วไม่ใช่หรือว่าห้ามเข้ามา”

ในขณะที่กำลังแข็งข้อใส่กัน ไปสื่อซีที่อยู่บนเตียงก็มีความเคลื่อนไหว เปล่งเสียงดังเหมือนด่าแมลงหวี่แมลงวัน “หนวกหู...”

หวงโหย่วบีเองก็ไม่มัวแต่บันดาลโทสะ รีบเข้าไปจับชีพจรทันที รู้สึกได้ว่าชีพจรที่มีเม็ดเต้นแรงกว่าตอนที่เพิ่งห้ามเข้ามาเล็กน้อย ความอึดครึ่มบนใบหน้าในที่สุดก็สลายลงไปบ้าง เขาต่อว่าอย่างไม่สบอารมณ์ “หนวกหูแล้วยังมัวแต่นอนอยู่หรือ! ยังไม่รีบลุกมาเปลี่ยนเสื้อผ้าอีก”

ปากก็ด่าไป แต่ยามประคองนางลูกกลับเบามือเบาเท้า ไม่นานสัมภาระก็ถูกลูกพรรคที่อยู่ข้างนอกเอาเข้ามาให้และยกน้ำร้อนเข้ามา

หวงโหย่วปี้เดินไปเดินมาอยู่ข้างนอกอย่างเป็นกังวลและตะโกนถามเป็นครั้งคราว “เสร็จหรือยัง เร่งมือให้ไวหน่อย!”

ซูฉางเฟิงพึมพำเสียงค่อย “ดูจากสภาพของประมุขน้อยไปแล้ว เหมือนจะสลบได้ทุกเมื่อ ไวได้เสียที่ไหนเล่า”

เมื่อครู่อวี่อั้งตามติดจ้าวอู่จิวมาด้วย สุดท้ายอย่างไรก็เป็นคนอายุมาก จึงพอจะเดาเจตนาของหวงโหย่วปี้ได้ เขาอธิบายเสียงเบา “เจ้าคงไม่รู้อะไร ข้าดูแล้วประมุขน้อยไปหน้าเหลืองอย่างกับกระดาษทอง เร็วแรงแผ่วปลาย หายใจรวยรินแล้ว ท่านหมอหวงดูแล้วเหมือนโกรธ แต่ความจริงคือกำลังหยิกเรียกสติเขา เป็นไปได้สูงกว่ากลัวเขาจะหมดสติไปอีก...”

ไปสื่อซีทำตัวไม่รู้จักรู้จักผู้ใหญ่มากับหวงโหย่วปี้มาตั้งแต่เล็ก หนึ่งผู้ใหญ่หนึ่งผู้น้อยเองก็หยิกตักกันไม่ใช่เพียงแคร์้อยครั้ง มีหลายครั้งที่เดียวที่โดนนางเด็กนั้นตอกจนอยากฟาดคน เว้นแต่ครั้งนี่ที่เสียงต่อว่าผ่านหน้าต่างฟังดูลนลาน หลังผ่านไปประมาณหนึ่งถ้วยชา อยู่ๆ ก็มีเสียงขามทองแดงตกกระทบพื้นอิฐดังสนั่นจากข้างในห้อง คนที่อยู่ในลานบ้านจึงร้อนใจกันทันที

จ้าวอู่จิวลุกจากรถเข็น “ข้างในเกิดอะไรขึ้น”

หวงโหย่วปี้เคาะประตู ถามน้ำเสียงร้อนรน “สื่อซี...สื่อซี...”

“จะมัวแต่ถามอยู่ทำไมเล่า” จ้าวอู่จิวตัดสินใจผลักเปิดประตูทันที เมื่อเกาะขอบประตูชะโงกหน้าไปดูก็เห็นน้ำครึ่งชามหกราดพื้น ไปสื่อซีเปลี่ยนไปสวมเสื้อชั้นกลางตัวสะอาดแล้ว มือขวาห้อยข้างเดียว อย่างไม่รู้เร็วแรง ไหล่ครึ่งหนึ่งอยู่นอกเตียง เสื้อชั้นกลางที่เปลี่ยนใหม่ ย่อมเล็ดไปแล้ว ส่วนตัวนางไม่รับรู้อะไรหมดสติไปแล้ว

หวงโหย่วปี้ผลักเขาออกจนเกือบทำเขาล้ม ทำหน้าเย็นชาเดิน